

PHẢI GỌI ĐẢNG VÀ CHẾ ĐỘ ĐƯƠNG THỜI TẠI VIỆT NAM THẾ NÀO CHO ĐÚNG THỰC CHẤT?

Thiện Ý

Trong bài viết trước đây, chúng tôi đã nhận định thực chất của đảng cầm quyền và chế độ đương thời tại Việt Nam. Bài này chúng tôi muốn tìm câu trả lời cho câu hỏi: Phải gọi đảng và chế độ đương thời tại Việt Nam thế nào cho đúng thực chất? - Vì tên gọi “**đảng Cộng sản Việt Nam**” và chế độ “**Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam**” là không đúng với thực chất cũng như thực tế.

Thực chất cũng như thực tế đã không phản ánh đúng vai trò, tính chất, hướng phấn đấu để thành đạt mục tiêu lý tưởng của một đảng cộng sản và mô hình chế độ xã hội chủ nghĩa theo đúng lý luận và lý tưởng của chủ nghĩa cộng sản. Vậy để gọi đảng cầm quyền và chế độ đương thời tại Việt Nam cho đúng thực chất, chúng tôi lần lượt trình bày từ lý luận đến thực tiễn liên quan đến đảng và chế độ này.

I/- TỪ LÝ LUẬN CỦA CHỦ NGHĨA CỘNG SẢN VỀ ĐẢNG CỘNG SẢN VÀ CHẾ ĐỘ CỘNG SẢN.

Lý luận của chủ nghĩa cộng sản về đảng cộng sản và chế độ công sản là một chủ đề lớn, nếu viết tương đối đầy đủ ít nhất phải là cả một cuốn sách dày nhiều trang. Trong bài viết ngắn này, chúng tôi chỉ trình bày lý luận của chủ nghĩa cộng sản một cách vắn tắt, đơn giản và dễ hiểu nhất.

Như nhiều người đã biết, chủ nghĩa cộng sản xây dựng trên học thuyết của hai nhà triết học duy vật Karl Marx và F. Engels đều là người Đức, đối kháng với triết học duy tâm. Chủ nghĩa cộng sản ra đời trong bối cảnh chủ nghĩa tư bản thời kỳ đầu mới hình thành, còn nhiều yếu điểm, nó như là một phản ứng tư tưởng và tâm lý đối kháng với chủ nghĩa tư bản.

Vì chạy theo lợi nhuận các nhà tư bản tham lam, ích kỷ đã trả lương thấp, công nhân phải làm việc nhiều giờ một ngày, nhiều ngày một tuần, trong môi trường lao động tồi tệ, thiếu an toàn ảnh hưởng đến sức khỏe và đời sống công nhân và gia đình, ốm đau bệnh tật không được chăm sóc y tế đầy đủ... Hệ quả là giai cấp tư bản công nghiệp (*sản xuất sản phẩm, dịch vụ, tài hóa, khai thác hầm mỏ...*), hay tư bản nông nghiệp (*khai thác đồn điền trồng cây công nghiệp như cao-xu, chè, cà phê...*) đã bóc lột tàn tệ công nhân, làm giàu trên sức lao động của người lao động. Chủ nghĩa cộng sản coi đó là sự bóc lột giá trị thặng dư về mặt kinh tế. Từ sự bóc lột kinh tế dẫn đến cách biệt giàu nghèo sâu sắc giữa giai cấp tư bản với giai cấp công nhân (*gọi là giai cấp vô sản*) và giai cấp lao động nghèo chiếm số đông, dẫn đến bất công xã hội. Sự bóc lột kinh tế và sự bất công xã hội ấy được duy trì và bảo vệ bởi một nhà nước tư sản, mà chủ nghĩa cộng sản coi là công cụ thống trị của giai cấp tư bản chiếm ưu thế, để trấn áp giai cấp công nhân và các giai cấp yếu thế khác trong toàn xã hội, bảo vệ trên hết và trước hết cho giai cấp tư bản và các giai cấp giàu, có ưu thế khác trong xã hội...

Vậy để xóa bỏ sự bóc lột kinh tế, bất công xã hội ấy, chủ nghĩa cộng sản chủ trương xây dựng một xã hội công bình hơn, không còn giai cấp, không còn cảnh người áp bức bóc lột người, mọi người sống thân thiện, tương thân tương ái, trong hòa bình, tự do, ấm no, hạnh phúc vĩnh cửu như “*Thiên đường*” hay “*Niết Bàn*” của các tôn giáo. Đó là “*Thiên đường cộng sản*” hiện hữu ngay trên trái đất, chứ không cần đợi đến “*Thiên Đường*” hay “*Niết Bàn*” của tôn giáo sau khi chết.

Muốn đạt được mục tiêu lý tưởng trên, cần tiến hành “*cách mạng vô sản*” với lực lượng nòng cốt là giai cấp công nhân mà đội tiên phong là các đảng Cộng sản ở mỗi nước, với các đảng viên là thành phần ưu tú có xuất thân từ giai cấp công nhân hay từ giai cấp khác đã “*giác ngộ và đầu hàng giai cấp công nhân*”. Các đảng

cộng sản sẽ phát động, lãnh đạo tiến hành cách mạng vô sản ở mỗi nước để cướp chính quyền, tiêu diệt giai cấp tư bản và tư sản, để xây dựng xã hội “**Xã hội Chủ nghĩa**” (giai đoạn đầu còn giai cấp, còn tư hữu, còn nhà nước...), rồi “**xã hội cộng sản**” (không còn giai cấp, không còn tư hữu, không còn nhà nước...) với đỉnh cao là “**Thiên đường cộng sản**” trong viễn tưởng. Để có khí thế, động lực thúc đẩy cuộc cách mạng vô sản đến thành công, lực lượng nòng cốt là giai cấp công nhân (vô sản) được trang bị vũ khí lý luận là “**lòng căm thù giai cấp**” và chủ trương vô thần, để nâng cao tinh thần “**cách mạng triệt để**” không khoan nhượng, không lùi bước và sẵn sàng tiêu diệt mọi giai cấp cản đường, bằng mọi giá, dù tàn bạo, theo phương châm “**Cứu cánh biện minh cho hành động**”. Vì như Marx nói “*Giai cấp vô sản nếu có mất thì chỉ mất xiềng xích nô lệ, mà được cả toàn thế giới*” thì còn sợ gì?

II/- ĐẾN THỰC TIỄN CỦA CHỦ NGHĨA CỘNG SẢN.

Thực tiễn là chủ nghĩa cộng sản đã bắt đầu thực hiện đầu tiên ở nước Nga vương quyền vào năm 1917 do Vladimir Lenin lãnh tụ đảng cộng sản Bolsevik Nga thực hiện, gọi là cuộc “**Cách Mạng Tháng 10 Nga**”.(*) Không cần nói thêm thì ai cũng biết, sau cuộc cách mạng này, đảng cộng sản Bolsevik Nga đã thiết lập chế độ xã hội chủ nghĩa mệnh danh “**Công Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Liên Bang Xô-Việt**” gọi tắt là Liên-Xô.

Thế rồi, sau hơn 70 năm (1917-1991) xây dựng chủ nghĩa xã hội với cái giá xương máu, cơ nghiệp của hàng triệu sinh linh “**phản động**” kẻ thù của giai cấp vô sản và sự hy sinh thất lưng buộc bụng của nhiều thế hệ người dân Liên Xô, chế độ xã hội chủ nghĩa Liên Xô chưa đi đến đâu thì đã sụp đổ tan tành, kéo theo sự tiêu vong và cùng chuyển đổi qua chế độ dân chủ tư bản chủ nghĩa của cả hệ thống các nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu. Nay chỉ còn bốn nước nguy danh xã hội chủ nghĩa, trong đó có Việt Nam, vẫn tồn tại một đảng mang tên “**Đảng Cộng sản Việt Nam**” (ngụy danh) và một

chế độ mang bằng hiệu “**Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam**” (ngụy nghĩa). Thế là thế nào?

Câu trả lời không mấy khó khăn. Vì ai cũng biết từ lâu đảng Cộng Sản Việt Nam, chỉ còn bằng hiệu che đậy một thực trạng: Không còn đảng viên nào còn đủ phẩm chất và đạo đức cách mạng cộng sản, theo đúng lý luận của một đảng Marxist- Leninist. Phẩm chất và đạo đức cách mạng ấy được thể hiện qua nhân cách, lối sống khắc kỷ và các hoạt động nhiệt thành hy sinh quên mình phục vụ nhân dân, khổ trước cái khổ của nhân dân, no sau cái no của nhân dân, vân vân và vân vân....

Nay thực tế hoàn toàn trái ngược tại Việt Nam, đảng viên cộng sản chân chính chẳng còn ai, hầu hết đã “**phản tỉnh**” từ bỏ đảng tịch công khai hay âm thầm (vì *miếng cơm manh áo phải bám “Đảng”*). Nay chỉ còn lại một tập đoàn thống trị cấu kết với nhau thành các “**nhóm lợi ích**”, tranh dành quyền lợi, đấu đá tiêu diệt nhau, chứ không còn vì lý tưởng Cộng sản chủ nghĩa. Cao trào chống tham nhũng hiện nay do Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng phát động đến hồi quyết liệt, thực chất cũng chỉ là một cuộc thanh trừng phe nhóm lợi ích. Vì thực tế, ai cũng thấy căn bệnh tham nhũng đã tràn lan toàn bộ nội tạng của chế độ, hết thuốc chữa, chỉ còn chờ ngày mai tang. Trong thời gian chờ mai tang, tham nhũng lại chính là chất keo quyền lợi gắn bó giữa các đảng viên, thay thế cho lý tưởng cộng sản vốn được dùng trong thời kỳ chưa cướp được chính quyền để kích động đảng viên kiên thân hy sinh chết cho lý tưởng CS, nay thì giúp đảng sống thoi thóp thêm thời gian. Thế nhưng các nhóm lợi ích này vẫn dùng bằng hiệu “**Đảng Cộng sản Việt Nam**” để che đậy thực chất của một đảng “**Tư bản Đỏ Việt Nam**” (Đỏ vỏ xanh lòng) mà ngôn ngữ bình dân gọi là “**Đảng Mafia**” (các nhóm lợi ích bao che các nhóm tội phạm để thu lợi nhuận, làm giàu bất chính...) hay “**Đảng Xôi Thịt**” (phấn đấu vào đảng chỉ để có vị thế chia ghé chia phần, hưởng lợi lộc trong vị thế cầm quyền hay dùng quyền uy sau khi rời chính quyền để thủ lợi...).

Thực chất cũng như thực tế chưa bao giờ hình thành “xã hội chủ nghĩa” tại Việt Nam. Vì sau 10 năm quyết tâm xây dựng chủ nghĩa xã hội trên cả nước thất bại thảm hại (1975-1985), tiếp đến 10 năm “**Đổi mới**” nửa vời theo Nghị quyết Đại Hội VI Cộng đảng Việt Nam (1986-1995) theo gương Liên Xô, mà một năm trước đó đã thực hiện chủ trương, chính sách “**Cải Tổ**” (*Glasnost*) và “**Cởi Mở**” (*Perestroika*) để cứu chế độ xã hội chủ nghĩa Liên Xô “*đang rãy chết*”, song cũng đã không thành, đi đến sụp đổ, sau hơn 70 năm xây dựng chủ nghĩa xã hội (1917-1991).

Thực tế, qua việc vận dụng vào thực tiễn các nghị quyết của các Đại Hội sau Đại Hội VI (1986) mệnh danh là “**Đổi Mới**” cho thấy, toàn “**Đảng Ta**” ngày càng xa dần và nay thì đã mất hẳn mục tiêu phấn đấu hiện thực lý tưởng Cộng sản chủ nghĩa tại Việt Nam. Cái gọi là chế độ “**Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam**” cũng chỉ là bằng hiệu nguy nghĩa giả mạo để lừa bịp và che đậy thực chất là một chế độ độc tài đảng trị hay toàn trị, với chủ quyền quốc gia thuộc về độc đảng cầm quyền, chứ không thuộc về toàn dân như ý nghĩa chân chính của từ ngữ “**Cộng hòa**” (*là chủ quyền thuộc về toàn dân*); và thực tế cũng không phải là một xã hội “*Xã hội chủ nghĩa*” theo lý tưởng có vẻ cao đẹp mà không tưởng của chủ nghĩa cộng sản. Tất cả chỉ là bánh vẽ để lừa mị lôi kéo quần chúng và không tưởng vì không thể, không bao giờ thực hiện được. Vì thực tế làm gì có cái gọi là : “**xã hội không giai cấp, không người áp bức, bóc lột người**”, với những “*con người xã hội chủ nghĩa*” sống trong một xã hội “**xã hội chủ nghĩa**” tuy còn giai cấp, nhưng mọi người sống chung trong tình hữu ái; “**lao động theo năng lực, hưởng theo sức lao động**” bỏ ra v.v và v.v.... Chính “*đồng chí*” Tổng Trọng cũng còn hoài nghi không biết đến cuối thế kỷ này đã có được xã hội “**xã hội chủ nghĩa**” hay chưa, thì đảng viên cộng sản lớn bé làm gì còn “**đức tin cộng sản chủ nghĩa**” nữa, phải không ạ?

Thực tế nhân dân ai cũng biết, thấy rõ là đã có sự lừa bịp, mâu thuẫn giữa lý luận của chủ nghĩa cộng sản và thực tiễn hiện thực chủ nghĩa cộng sản tại Việt Nam: **Không còn đảng viên cộng sản chân chính, không có con người xã hội chủ nghĩa và cũng chưa bao giờ, không bao giờ có một xã hội chủ nghĩa tại Việt Nam, ngay cả Liên Xô cũ nước đầu tiên thực hiện chủ nghĩa xã hội, (giai đoạn đầu của chủ nghĩa Cộng sản) từng được cộng đảng Việt Nam xưng tụng là “Tổ quốc xã hội chủ nghĩa Liên Xô”,** thì sau hơn 70 năm xây dựng chủ nghĩa xã hội chưa đi đến đâu đã sụp đổ tan tành (1917-1991).

Trên thực tế tại Việt Nam hiện nay sau 43 năm xây dựng chủ nghĩa xã hội trên cả nước, người ta chỉ thấy một đảng mang bảng hiệu giả mạo **“Đảng Cộng sản Việt Nam”** theo kiểu gian thương **“Treo đầu dê, bán thịt chó”**; qui tụ những đảng viên cộng sản(giả) thành một giai cấp thống trị mới: **Giai cấp cán bộ đảng viên cộng sản (giả)** với nhiều ưu quyền, đặc lợi, độc quyền áp bức, bóc lột nhân dân, làm giàu bất chính (bằng tham nhũng, hối lộ, móc ngoặc, cửa quyền, hối mại quyền thế...) trở thành những **“đại gia”**, những nhà **“Tur bản Đỏ”** tiền rừng bạc biển, đài thọ vô tư cho các cậu ấm, cô chiêu du học nước ngoài, nhiều nhất là **“đế quốc Mỹ”**, để mai này trở về tiếp tục sự nghiệp con ông cháu cha độc quyền lãnh đạo đất nước (cùng nghĩa với độc quyền đề đầu cuời cổ nhân dân theo ngôn ngữ bình dân); hay chuyên tiền ra đầu tư địa ốc, kinh doanh ở nước ngoài; để đã giàu càng giàu thêm, vừa chuẩn bị hậu hoạn **“hạ cánh an toàn”**, vừa phục vụ cho đời sống hiện tại có tiện nghi vật chất cao và lối sống tiêu sài xa hoa phung phí cách biệt một trời một vực với giai cấp công nhân, nông dân và nhân dân lao động nghèo; vốn là những giai cấp khi chưa **“cướp được chính quyền”**, đã được **“Đảng Cộng sản”** cho uống nước đường, tôn vinh là **“giai cấp trí cốt, tiên phong cách mạng”** là **“Giai cấp lãnh đạo cách mạng vô sản”(!?!).**

Thế nhưng, sau khi cướp được chính quyền bằng xương máu giai cấp công,nông và nhân dân lao động nghèo, nay thực tế cho thấy

họ đã chỉ là giai cấp đem máu xương lót đường trong quá khứ cho bọn **“ngụy giai cấp vô sản”** tiến lên giành chính quyền; rồi nhân danh giai cấp vô sản dùng **“chính quyền chuyên chính vô sản”** trấn áp, bóc lột ngay cả giai cấp vô sản (*công nhân*), nông dân, lao động nghèo và mọi giai cấp khác trong toàn xã hội. Nghĩa là đảng Cộng sản Việt Nam (*giả hiệu*) ngày nay đã thực hiện đúng luận điểm Marxist- Leninist, rằng **“chính quyền chỉ là công cụ của giai cấp thống trị trấn áp, bóc lột nhân dân trong một xã hội còn giai cấp.”**

III/- KẾT LUẬN:

Để kết luận, chúng tôi đề nghị đừng ai gọi đảng cầm quyền hiện nay là **“đảng Cộng sản Việt Nam”** hay gọi chế độ hiện nay là **“chế độ cộng sản”**. Vì gọi như thế không đúng thực chất đã dành, mà còn tiếp tay cho một tập đoàn thống trị độc quyền giả danh trong một chế độ độc tài toàn trị giả hiệu, để lừa bịp nhân dân theo kiểu gian thương **“treo đầu dê, bán thịt chó”**. Chúng ta có thể viết và gọi chung chung là **“Đảng cầm quyền”**, chính quyền hay nhà cầm quyền đương thời của chế độ độc tài toàn trị, hay đảng trị của chế độ Hà Nội... Nếu vẫn muốn dùng theo thói quen những tên, bảng hiệu giả mạo ấy, xin thêm **“cái gọi là”** đảng Cộng sản Việt Nam hay **“cái gọi là”** chế độ Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam cho phải phép với nhân dân Việt Nam.

Thiện Ý

Houston, ngày 1-4-2018

(*)Khi vận dụng chủ nghĩa cộng sản lần đầu tiên vào nước Nga, là không đúng với luận điểm về “cách mạng vô sản”: Cách mạng chỉ nổ ra và nhất định thắng lợi khi chủ nghĩa tư bản phát triển đến tột cùng trên phạm vi toàn thế giới, đây mâu thuẫn giai cấp không đơn thuần chỉ là mâu thuẫn giữa giai cấp tư bản với giai cấp công nhân, mà là mâu thuẫn với toàn xã hội giữa giai cấp tư bản với mọi giai cấp khác trong xã hội. Nghĩa là một mâu thuẫn đối kháng (*một mất, một còn*) không còn điều hòa tương nhượng được nữa. Giai

cấp tư bản hoàn toàn bị cô lập. Cuộc cách mạng vô sản nổ ra trong điều kiện này nhất định thắng lợi.

Thế nhưng Lenin thì cho rằng “cách mạng vô sản” có thể nổ ra ở những khâu yếu nhất của chủ nghĩa tư bản. Những khâu yếu nhất đó là ở những nước tư bản thời kỳ đầu với sự bóc lột tàn tệ giai cấp công nhân. Hay ở các nước thuộc địa có mâu thuẫn gay gắt giữa các đế quốc thực dân khai thác bóc lột tàn tệ các dân tộc bị trị. (được Lenin biện giải trong tác phẩm lý luận “Luận cương chính trị Tháng 4”). Vì thế đã đưa đến phân hóa từ đầu đảng CSLX thành hai “Bolsevik” (đa số) tức Đệ Tam Quốc Tế CS do Lenine lãnh đạo và “Mensevik” (thiểu số) tức đệ tứ quốc tế CS do Trosky cầm đầu, dẫn đến sự thanh trừng đẫm máu giữa hai phái, không chỉ trong nội bộ đảng CSLX mà còn ở nhiều đảng cộng sản ở các nước khác. Và vì vậy để tam quốc tế cộng sản mới gọi chủ nghĩa cộng sản là chủ nghĩa “Marxist-Leninist”.